

A FISTFUL OF egy maréknyi bűbájért CHARM'S

fine
selection

KIM HARRISON

A SOROZAT KÖTETEI:

DEAD WITCH WALKING

boszrkányfutam

THE GOOD, THE BAD, AND THE UNDEAD

a jó, a rossz és az élőhalott

EVERY WHICH WAY BUT DEAD

bárhogyan, csak holtan ne

K I M H A R R I S O N

A FISTFUL OF

e g y m a r é k n y i b ű b á j é r t

CHARMS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A férfinak, aki csak annyit mond:
„Tényleg? Rendben!”, nem pedig azt:
„Hogy mi a fenét akarsz csinálni?!”*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretném megköszönni Gwen Hunternek, hogy segített az orvosi cuccokkal a hídon, és TB-nek, hogy átfutotta a bűvárkodós részt. Ha valami mégsem klappol, az nem a két hölgy hibája, valószínűleg én nem engedtem az elképzeléseimből.

És természetesen hatalmas köszönet illeti az ügynökömet, Richard Curtist és a szerkesztőmet, Diana Gilt, akik nélkül a Rachel Morgan sorozat megmaradt volna a képzeletemben.

ELSŐ

AZ AUTÓ AJTAJÁNAK HANGOS CSATTANÁSA visszhangot vetett a nyolcemeletes épület homlokzatán. Nekidőltem David szürke sportkocsijának, és beárnyékoltam a szemem, úgy hunyorogtam felfelé a gyönyörűen kidolgozott, régies oszlopokra és bordázott ablakpárkányokra. A legfölső emelet a nap arany fényében fürdött, de idelenn az utcaszintje hűvös árnyékba burkolózott. Cincinnatiben volt néhány ilyen feltűnő épület, és a többségük pont olyan elhagyatott volt, mint amilyenek ez is tűnt.

– Biztos vagy benne, hogy ez lesz az? – kérdeztem, és elvettem a karomat az autó tetejéről. Közel volt a folyó; éreztem a hajók olajjal kevert benzinszagát. A legfölső emeletről valószínűleg szép lehetett a kilátás. Bár az utcák tiszták voltak, a hely kifejezetten lehangolóan festett. Azonban egy kis odafigyeléssel – és rengeteg pénzzel – ez lehetett volna a város egyik legfelkapottabb negyede.

David letette elnyűtt, bőr aktatáskáját, és belenyúlt a zakója belső zsebébe. Előhúzott egy papírköteget, megfordította, majd a távolabbi sarok és az utcatábla felé pillantott.

– Igen – felelte. Halk hangjában feszültség vibrált, de nem volt ideges.

Lejjebb húztam a kis piros bőrkabátom alját, feljebb küzdöttem a táskámat a vállamon, és az autót megkerülve, kopogó sarokkal léptem Davidhez. Szeretném azt mondani, hogy a megbízás tiszteletére húztam fel a seggrugdaló csizmámat, de igazából azért ezt választottam, mert szeretem. Megy a farmerhez és a fekete pólóhoz, amit viseltem; és a hozzá való baseballsapkával együtt kifejezetten vagány-nak éreztem magam benne, és úgy is néztem ki.

David a kopogást hallva – vagy talán az öltözékem láttán – összevonta a szemöldökét, majd amikor észrevette, hogy kinevetem, gyorsan közömbösré igazította a vonásait. Ő elegáns munkaruhát viselt, de még a háromrészes öltönyben is jól mutatott a csattal hátrafogott, vállig érő, hullámos, fekete hajával. Láttam már párszor futónadrágban is, ami szépen kidomborította kidolgozott testét; pont úgy nézett ki, ahogy egy harmincas pasinak kell – nyami –, és láttam már hosszú cowboykabátban és kalapban – Van Helsing, mehetsz a sülylesztőbe –, de alacsony alkata semmit nem veszített a vonzerejéből, amikor hivatásának megfelelően biztosítási kárrendezőnek öltözött. David vérfarkashoz képest eléggé összetett alak volt.

Megtorpantam, amikor mellé értem, és együtt néztük az épületet. Háromutcányiról hallottam a forgalom zaját, de itt nem volt semmi mozgás.

– Igazán csendes – mondtam, miközben a könnyökömet szorongatva védekeztem a májusi délután hűvöse ellen.

David hunyorogva pislogott, és végighúzta a kezét simára borotvált arcán.

– Jó helyen járunk, Rachel – nézett a legfelső emeletre. – De oda telefonálhatok, hogy ellenőrizzem.

– Nem kell, jó így – mosolyogtam csukott szájjal. Megigazítottam a válltáskámat, és éreztem benne a festékpisztoly súlyát. Ez David

munkája volt, nem az enyém, ráadásul a lehető legártatlanabb megbízá-
s – utána kellett nézni egy földboszorkány vádjának, akinek meg-
repedt a fala. Nem lett volna szükség az altató bűbájjra, amivel meg-
töltöttem az átalakított paintballpuskát, de amikor David megkért,
hogy kísérjem el, egyszerűen csak felkaptam a táskámat. Még mindig
az utolsó munkám holmijával volt tele, amikor berontottam egy ille-
gális spammer hátsó szobájába. Istenem, milyen jó érzés volt kihúzni
a gépét a konnektorból!

David mozgásba lendült, udvariasan intett, hogy menjek előre.
Ő volt az idősebb, de ezt legfeljebb akkor lehetett megállapítani, ha
a szemébe nézett az ember.

– Valószínűleg egy olyan új lakásban lakik, amilyeneket a régi
bérházak tetején építenek – mondta, miközben a díszes lépcső fe-
lé közeledett.

Kuncogás tört fel belőlem, David pedig rám nézett.

– Mi van? – kúszott a magasba sötét szemöldöke.

Előbb léptem be az épületbe, mint ő, belöktem az ajtót, hogy szo-
rosan a nyomomban maradhasson.

– Az jutott az eszembe, ha te élnél egy ilyenben, akkor az már
nem bérház lenne, hanem vérház. Érted? Vér-ház.

Felsóhajtott, én pedig összevontam a szemöldökömet. Jenks, a ré-
gi társam biztosan nevetett volna. Jenks engedély nélküli eltávozá-
son volt, és valami vérlény alagsorában rejtőzött, miután mindent
örületesen elszúrta azzal, hogy nem bíztam benne, de most, hogy
beköszöntött a tavasz, lassan készültem összeszedni magam, hogy
bocsánatot kérjek, és rávegyem, jöjjön vissza.

Az előcsarnok tágas volt, tele szürke márvánnyal, sok más nem lát-
tam. A sarkam hangosan kopogott a magas helyiségben. Ijesztő volt,
úgyhogy megtorpantam, majd igyekeztem úgy lépkedni, hogy a lehető

legkevesebb zajt csapjam. Szemközt két feketével szegélyezett lift állt, azok felé indultunk. David megnyomta a hívógombot, és hátralépett.

Rámeresztettem a szememet, és felkunkorodott a szám széle. Bár igyekezett titkolni, láttam, mennyire izgatott az ügy miatt. A biztosítási kárrendező munkája korántsem olyan íróasztalhoz kötött meló, mint azt az ember gondolná. A cége legtöbb ügyfele inderlandi volt – boszorkány, vérlény, és néha vámpír –, és ezért kideríteni, hogy valójában miért lett totálkáros az ügyfél autója, nehezebb volt, mint az ember gondolná. Vajon a tinédzser fia tényleg beletolatott vele a garázskapuba, vagy a boszorkány az utcában megunt a riasztó pityegését, valahányszor elhajtott vele a ház elől? Az egyiket fedezte a biztosítás, a másikat nem, és néha kreatív kérdezéstechnikára volt szükség, hogy az igazság végére járjon az ember.

David észrevette, hogy mosolygok rajta, és a füle kipirosodott.

– Értékelem, hogy velem jöttél. – Előrelendült, ahogy a lift csilingelve megállt, és kinyitotta az ajtaját. – Jövök egy ebéddelel, oké?

– Semmi gond. – Beszálltam mellé a félhomályba burkolózó, tükrös liftbe, és figyeltem a tükörképemet a borostyánszínű fényben, ahogy becsukódott az ajtó. Át kellett tennem a megbeszélést egy lehetséges ügyféllel, de David is sokszor segített már nekem a múltban, és ez sokkal fontosabb volt.

Az elegáns vérfarkas elfintorodott.

– Amikor utoljára elfogadtam egy földboszorkány kárigényét, később kiderült, hogy átverte a céget. A figyelmetlenségem több száz ezer dollárjukba került. Értékelem, hogy megosztod velem a véleményed, hogy vajon rosszul használt mágia okozta-e a sérülést.

A fülem mögé igazítottam egy hullámos vörös tincset, ami kicsúszott a franciakontyomból, aztán megigazítottam a baseballsapkámat. A lift öreg volt, és lassú.

– Mint mondtam, semmi gond.

David figyelte a pörgő számokat.

– Azt hiszem, a főnököm ki akar rúgatni – suttogetta. – Ez a harmadik olyan kárigény az asztalomon, amihez nem értek. – A keze odébb csúszott az aktatáskáján. – Arra vár, hogy hibázzak. Azért csinálja.

A hátsó tükörnek dőltem, és vérszegényen rámosolyogtam.

– Sajnálom, tudom, milyen érzés. – Majdnem egy éve már annak, hogy kiléptem az Inderland Biztonsági Szolgálatról, hogy átmenjek magánzóba. Bár nem volt könnyű – és néha még most sem az –, de a legjobb döntésnek bizonyult, amit valaha is hoztam.

– De akkor is – erősködött. Megcsapta az orromat a pénzmaillat, ahogy felém fordult a szűk térben, de egyáltalán nem volt kellemetlen. – Ez nem a te munkád. Tartozom neked.

– David, hagyd már! – csattantam fel. – Szívesen elkísérlek, hogy megbizonyosodjak róla, nem akar átverni valami boszorkány. Nem nagy ügy. Mindennap ilyesmivel foglalkozom. Minden éjszaka. És általában egyedül. És ha van egy kis szerencsém, még befigyel egy kis rohangálás meg sikítózás is, és a lábam valakinek a gyomrában végzi.

A vérfarkas elmosolyodott, kivillantotta lapos, téglalap alakú fogait.

– Imádod a munkádat, mi?

Visszamosolyogtam rá.

– Az tuti.

A padló megremegett, az ajtó kinyílt. David megvárta, hogy kiszálljak, én pedig kipillantottam a hatalmas, háznyi helyiségbe a legfelső emeleten. A lenyugvó nap fénye beáradt a padlótól plafonig nyúló ablakokon át, és felragyogott a szétszórt építkezési anyagokon.

Az ablakon túl ott kanyargott az Ohio folyó zöld szalagja. Nagyszerű lakás lesz, ha elkészülnek vele. Az orromat piszkálta a frissen gyalult lécek és a vakolatpor szaga, és eltüsszentettem magam.

David szeme ide-oda járt a szobában.

– Hahó? Mrs. Bryant? – visszhangzott mély hangja. – David vagyok. David Hue a Vértfarkas Biztosítótól. Magammal hoztam egy asszisztenst is. – Vetett egy lesújtó pillantást a szűk farmeremre, a pótlómra és a piros bőrdzsekimre. – Mrs. Bryant?

Követtem beljebb a lakásba, az orromat még mindig csavarta valami.

– Azt hiszem, amiatt repedt meg a fal, hogy kivették azokat a támpilléreket – jegyeztem meg halkán. – Mint mondtam, szívesen.

– Mrs. Bryant? – szólongatta tovább David.

Eszembe jutott a kihalt utca, és hogy milyen távol voltunk az avatatlan szemlélőktől. A hátam mögött becsukódott a liftajtó, és a felvonó elindult lefelé. A szoba ellenkező végéből egy kis köhögés hallatszott, rajtam pedig végigszágulzott az adrenalin, és megpördültem.

David is készenlétben állt, és együtt neveltünk magunkon, amikor egy vékonyka alak emelkedett fel a kanapéról, ami a hosszú szoba végéből nyíló modern konyha szomszédságában állt. A konyhaszekrények még műanyag fóliába voltak bugyolálva.

– Mrs. Bryant? David Hue vagyok.

– Pont olyan pontos, mint azt az utolsó éves beszámolója sugallja – felelte egy férfias hang. A lány visszhang végigszítált a sötétedő levegőben. – És igazán előrelátó, hogy egy boszorkányt is hozott magával, hogy megvizsgálja az ügyfele panaszát. Mondja, ezt el tudja számolni az adójából év végén, vagy üzleti kiadásnak tekinti?

David szeme elkerelkedett.

– Üzleti kiadás, uram.

Davidról a férfira kúszott a pillantásom.

– Khm, David, ugye jól sejtem, hogy ez nem Mrs. Bryant?

David megrázta a fejét, és megigazította a kezében az aktatáskáját.

– Azt hiszem, ő a cég vezetője.

– Ó – gondolkodtam el, aztán még mélyebben eltűnődtem. Rossz érzésem támadt a dologgal kapcsolatban. – David?

A kezét a vállamra tette, és hozzám hajolt.

– Szerintem jobb lenne, ha most elmennél – mondta, a barna szemében megcsillanó aggodalom egészen a csontomig hatolt.

Eszembe jutott, hogy azt mondta a liftben, a főnöke kipécézte, és felgyorsult a pulzusom.

– David, ha bajban vagy, nem hagylak magadra – mondtam, és dobbantottam a csizmámmal, ahogy ő a lift felé terelt.

Az arca mogorva volt.

– Megbirkózom vele.

Próbáltam kibújni a szorításából.

– Akkor maradok, és majd lekísérlek a kocsihoz, ha végeztél.

Rám pillantott.

– Azt nem hiszem, Rachel. De köszönöm.

A lift kinyílt. Még mindig ellenkeztem, úgyhogy váratlanul ért, amikor David visszarántott. Felkaptam a fejemet, és az arcomból kifutott minden vér. *A francba*. A lift tele volt különböző divatértékkel bíró vérfarkasokkal, az Armani öltönyöstől, a visszafogott kosztüm-szoknya-top kombóson át a farmer-blúzosig. Ami még ennél is rosszabb, mindannyiukban ott vibrált az alfa farkasok közös, magabiztos büszkesége. És mosolyogtak.

A francba. David *nagy* bajban volt.

– Kérlek, mondd, hogy születnapod van – mondtam –, és ez egy meglepetés buli!

Utolsónak egy fiatal vérfarkas lépett ki a liftből, rikító vörös ruhában. Hátravetette vastag, fekete haját, és végigmért. Bár magabiztos volt, azt már a tartásából meg tudtam állapítani, hogy legalább nem egy alfa szuka. Kezdett furcsa lenni a helyzet. Alfák soha nem állnak össze. Egyszerűen nem. Főleg a falkájuk nélkül, a hátuk mögött nem.

– Nincs születésnapja – felelte a nő ironizálva. – De azt hiszem, egy kicsit azért meglepődött.

David keze megrándult a karomon.

– Helló, Karen! – köszönt epésen.

A bőröm bizsergett, és az izmaim megfeszültek, ahogy a vérfarkasok gyűrűbe zártak minket. Eszembe jutott a paintballpisztoly a táskámban, aztán egy leyvonal után kezdtem tapogatózni, de nem érezkeltem. Most már akkor sem léptem volna le, ha David fizet érte. Úgy nézett ki, mintha lincselés készülne.

– Szia, David! – mondta a vörösbe öltözött nő, akinek süttött az elégedettség a hangjából és a tartásából, ahogy az alfahímek mögött állt. – El sem tudod képzelni, milyen szörnyen megörültem, amikor hallottam, hogy saját falkát alapítottál.

Most már David főnöke is közelebb jött, gyors, magabiztos lépésekkel közénk és a lift közé állt. A feszültség a tetőfokára hágott, Karen besomfordált a férfi mögé.

Nem ismertem Davidet régóta, de sosem láttam még ilyen dühösnek, büszkének és egyszerre idegesnek. Nem félt. David magányos farkas volt, ezért egy alfa személyes hatalma kicsit sem hatotta meg. De most nyolccal nézett szembe, és az egyikük a főnöke volt.

– A lánynak ehhez semmi köze, uram – mondta David tiszteletteljes dühvel. – Hadd menjen!

David főnöke felvonta az egyik szemöldökét.

– Igazság szerint neked nincs hozzá semmi közöd.

Elállt a lélegzetem. *Oké, lehet, hogy én vagyok nagy bajban.*

– Köszönjük, hogy eljöttél, David. A továbbiakban nincs szükség a jelenlétedre – közölte a legelegánsabb vérfarkas, majd odaszólt a többieknek: – Tegyétek ki!

Mély, reszketeg lélegzetet vettem, a második sóhajtásra azonban már egy leyvonal után nyúltam, azt akartam elérni, ami az egyetem alatt futott, azonban a koncentrációmát megtörte, hogy két férfi elkapta a karomat.

– Hé! – kiáltottam, amikor az egyikük letépte a hátizsákomat, és az pörögve vágódott egy farakásnak. – Eresszetek el! – követeltem, mert nem tudtam kibújni a szorításukból.

David fájdalmasan morgott, és amikor valakinek a lábára tapostam, lenyomtak a földre. A vakolatpor felszállt, és fojtogatni kezdett. Kiszaladt a tüdőmből a levegő, amikor valaki rám ült. A karomat hátrarántották, nem tudtam mozdulni se.

– Au! – nyafogtam, kifújtam egy göndör, vörös fürtöt az arcomból, és vonaglottam még egyet. A francba, Davidet berángatták a liftbe.

Még mindig küzdött velük. Az arca vörös volt és dühös, az ökle többször meglendült, és ronda csattanások jelezték, amikor talált. Átváltozhatott volna, hogy ádázabban harcolhasson, de akkor öt percig védtelen marad.

– Tüntessétek el *innen!* – ordította David főnöke türelmetlenül, és az ajtó becsukódott. Egy csattanás hallatszott, mintha valami a liftajtónak vágódott volna belülről, aztán a gépezet elkezdte leengedni a kabint. Még egy darabig hallottam az egyre tompuló kiáltásokat és a verekedés hangjait.

Félelem söpört át rajtam, és újra mocorogni kezdtem. David főnöke felém fordult.

– Köttözzétek meg! – parancsolta könnyedén.

Szisszenve szívtam be a levegőt, és a leyvonál után nyúltam, megcsapoltam egy gondolatszilánkkal. Az örökkévaló energiája átáramlott rajtam. Feltöltötte a csímet, és elraktározta némi extra energiát a fejemben. Fájdalom hasított belém, amikor valaki túl erősen feszítette hátra a karomat. A hideg, műanyag bilincset rátették az egyik csuklómra, és egy gyors rántással az ismerős kattogó hang kíséretében jó szorosra húzták, a végét pedig lógni hagyták. Az arcomból kifutott a vér, ahogy az utolsó csepp energia is elhagyott. Az ajkamon éreztem a pitypang keserű ízét. *Ostoba, ostoba boszorkány!*

– Baromarc! – kiáltottam, és a vérfarkas, aki rajtam ült, elszállt.

Talpra küzdöttem magamat, és megpróbáltam kiszabadítani a kezem a hajlékony műanyag kötegelőből. A belsejében megbűvölt ezüst volt, mint a régi IS-es intézkedési bilincsekben. Már nem éreztem a vonalat. Nem tehettem semmit. Ritkán használtam az újdonsült leyvonál képességeimet védekezésre, és még sosem gondoltam rá, milyen könnyű lenullázni.

Teljesen megfosztva a mágiámtól, álltam a magas ablakokon beszőkö utolsó borostyánszínű sugarakban. Egyedül voltam egy falkányi alfával szemben. A gondolataim Mr. Ray falkájára terelődtek, és a kívánságteljesítő halra, amit véletlenül elloptam tőle, és arra, hogy utána ezt kifizettettem a Howlers baseballcsapat kapitányával. *Ó... A francba.* Ki kell jutnom innen.

David főnöke a másik lábára helyezte a testsúlyát. A napfényben megcsillant a por a cipőjén.

– Ms. Morgan, ha nem tévedek? – kérdezte nyájasan.

Bólintottam, és a farmerembe töröltem a tenyeremet. Beborított a vakolatpor, és ettől csak még rosszabb lett. Közben egy pillanatra sem vettem le róla a szemem, és tudtam, hogy ez a dominancia égbekiáltóan szemtelen kinyilvánítása. Már azelőtt is volt némi dolgom vérfarkasokkal, és úgy tűnt, egyedül David kedvel. Nem tudom, miért.

– Örülök, hogy találkozhatunk – mondta. Közelebb lépett, és előhúzott egy fémkeretes szemüveget az öltönye belső zsebéből – David főnöke vagyok. Szólítson Mr. Finley-nek.

Vékony orrára illesztette a pápaszemet, és elvette az összetűzött papírokat, amiket Karen pedánsan átnyújtott neki.

– Remélem, megbocsát, de egy kicsit lassú vagyok – tette hozzá, miközben az írást tanulmányozta. – Ez általában a titkárnőm dolga. – A papírok fölött rám pillantott, és kipattintott egy tollat. – Mi a falkaazonosítója?

– He? – kérdeztem elmésen, aztán megmerevedtem, ahogy a vérfarkasok gyűrűje egyre szorosabb lett. Karen felkuncogott, és az arcom felforrósodott.

Mr. Finley halvány ráncai elmélyültek, ahogy összevonta a szemöldökét.

– Maga David alfája. Karen ki akarja hívni, hogy átvehesse a helyét. Ez papírmunkával jár. Szóval mi a falkaazonosítója?

Eltátottam a számát. Ennek az egésznek semmi köze nem volt Rayhez vagy a Howlershöz. Igen, David falkájába csak mi ketten tartoztunk. De ez a kapcsolat csak papíron létezett, és csupán az volt vele a cél, hogy a biztosításom a lehető legolcsóbb legyen, David pedig megtarthassa az állását, és a rendszert kijátszva egyedül dolgozhasson tovább, társ nélkül. Nem akart igazi falkát, mivel magányos farkas volt, és jól megvolt így, de egy alfát szinte lehetetlen volt kirúgni, ezért kért meg engem, hogy alakítsunk együtt egy falkát.

A pillantásom Karenre szegeződött, aki úgy mosolygott, mint a Nílus királynője, olyan sötéten és egzotikusan, mint egy egyiptomi szajha. Ki akart hívni engem, hogy átvehesse a pozícióm?

– Egy nagy fenét! – mondtam, Karen pedig felhorkant, mert azt hitte, félek. – Nem fogok megküzdeni vele. David nem akar igazi falkát.

– Nyilván – gúnyolódott Karen. – Kihívást kérvényezek. Nyolc falkavezér előtt.

Már nem volt ott nyolc alfa, de gondoltam, a megmaradt öt is megteszi, hogy kierőszakolják az ügyet.

Mr. Finley leeresztette papírt tartó kezét.

– Van valakinél egy katalógus? Nem tudja a számát.

– Nálam van – trillázta egy nő, előkapta a retiküljét, és beletúrva előhúzott egy kis, címjegyzéknek tűnő füzetkét. – Új kiadás – tette hozzá, majd felcsapta.

– Ez nem személyes ügy – közölte Finley. – Az alfaságát szájára vették az emberek a büfében, és ez a legegyszerűbb módja annak, hogy Davidet a helyére tegyük, és véget vessünk a zavaró pletykáknak, amik a fülembé jutottak – mosolyodott el hidegen. – Ez jogilag kötelez majd.

– Baromság – köptem, a körülöttem álló vérfarkasok pedig vagy felcsuklottak, vagy levegő után kaptak, amiért így merek beszélni vele. Összeszorított ajkakkal pillantottam a szoba túlfeléig repített táskám és a benne bujkáló pisztoly felé. A kezemmel kitapintottam a derekamat, ahol már nem volt bilincs, oda lett az IS-es fizetésemmel együtt. Istenem, hogy hiányoztak azok a bilincsek!

– Meg is van – mondta a nő lehajtott fejjel. – Rachel Morgan. O-C (H) 93AF.

– Cincinnati-ben van bejelentve? – kérdezte David főnöke lustán, majd leírta. Összehajtotta a lapokat, majd rám pillantott. – David

nem az első, aki olyannal alakít falkát, akinek, nos, nincsenek vérfarkas ősei – jelentette ki végül. – De ő az első a cégünknel, aki abból a célból döntött így, hogy megóvja a munkáját. Ez nem jó trend.

– A kihívó dönt, ki kezd – mondta Karen, és a ruhája kötőjéhez nyúlt. – Én változom át előbb.

David főnöke becsukta a tollat.

– Nos, akkor induljon a harc!

Valaki elkapta a karomat, és három szívdobbanás erejéig megdermedtem. Még hogy a kihívó választ, meg a nagyanyám harmatos sejhaja! Öt percem volt, hogy legyőzzem, amíg átváltozik, különben végem.

Csendben kitéptem magam a szorításból, leguggoltam, és körbe kaszáltam. Többen felkiáltottak, amikor kisöpörtem a fogvatartóm alól a lábát. Aztán a szusz kiszaladt a tüdőmből, amikor valaki rajtam landolt. Fájdalmasan öntött el az adrenalin. Valaki lefogta a lábamat, valaki más pedig a vakolatporos farakásba nyomta a fejemet.

Nem fognak megölni, gyözködtem magamat, miközben kiköptem a haját a számból, és próbáltam rendesen lélegezni. *Ez csak valami vérfarkas dominancia hülyeség, de nem fognak megölni.*

De hiába mondogattam magamnak, remegő izmaimat nehezen tudtam meggyőzni.

Egy mély morgás, sokkal mélyebb, mint lennie kellett volna, rezgett végig az üres legfelső emeleten, és a három fickó, aki lefogott, végre elengedett.

Mi a pokol? gondoltam, miközben talpra kecmeregtem. Karen már át is változott. Alig 30 másodperc alatt!

– Hogy a... – dadogtam hitetlenül.

Karen nem átlagos vérfarkassá változott. Emberként apró termetű volt, és legfeljebb 50 kiló, de ezt az ötven kilót most vicsorgó

vadállattá alakította, és a végeredmény egy póni méretű farkas lett.
Ez gáz!

Türelmetlen morgás hagyta el az ajkát, és a pofája grimaszba húzódott. Ősibb figyelmeztetés volt ez, mint maga a föld. Fekete hajának selymes szőrű változata fedte az egész testét, kivéve fehér szegélyes fülét. A ruhái a körön kívül voltak, egy kupacban a farakás tezején. A körülöttünk állók arca ünnepélyesen komolynak tűnt. Ez nem egy egyszerű utcai bunyó volt, hanem komoly ügy, ami legalább annyira hivatalos, mint egy jogi irat.

Körülöttem a vérfarkasok hátrálni kezdtek, hogy tágítsák a kört.
Ez duplán gáz!

Mr. Finley tudálékosan mosolygott rám, a pillantásom róla a minket körülvevő előkelő öltönyös, ötszáz dolláros cipős alfákra vándorolt. A szívem kalapált, és végre megértettem. Jó nagy szarban vagyok! Kört alkottak, és összekapcsolódtak.

Rémültem ereszkedtem harcállásba. Ha vérfarkasok a saját falkájukon kívül összekapcsolódnak, az mindig furcsa dolgokat eredményez. Láttam már ilyet a Howlers egyik játékán, amikor egy csapat alfa összeállt, hogy támogassanak egy sérült játékost. Átvették a fájdalmát, hogy folytathassa a játékot, és nyerjenek. Ez ugyan illegális, de kegyetlenül nehéz bizonyítani, mert a lehetetlennel határos kiválogatni a felelős alfákat egy hatalmas stadionban. A hatás természetesen csak ideiglenes, mert a vérfarkasok, és főleg az alfák, képesnek hosszasan teljesíteni valakinek a parancsát. De ahhoz nyilván elég ideig fog tartani, hogy Karen igazán komoly sérülést tudjon okozni nekem.

Ahogy egyre inkább kezdtem megérteni, mi zajlik a szőrös fejükben, éreztem, hogy izzadni kezd a tenyerem. Ez így nem igazságos, a

francba is! Elvették a mágiámat, így legfeljebb pusztá kézzel próbálhatnám lenyomni, de nem is érezne belőle semmit! Megesz reggelire! Kutyarágcsa lesz belőlem! De az tuti, hogy a torkán akadok! Nem fogom feladni harc nélkül!

Karen hátracsapta a fülét. Ez volt az egyetlen figyelmeztetés.

Az ösztöneim előbb reagáltak, mint az izmaim, és hátraugrottam. Fogak csattantak ott, ahol az előbb még az arcom volt. A földre kerültünk, a mancsa a mellkasomon csattant. A padlónak csapódott a hátam, és felnyögtem. Meleg kutyaléhelet vágott az arcomba, és felrántottam a térdem, reméltem, ettől majd elakad a lélegzete. Meglepetten vonyított fel, és tompa karmok kapartak végig az oldalamon, ahogy legördült rólam.

Térdre emelkedtem, de nem álltam fel, hogy ne tudjon még egyszer feldönteni. Nem sokat teketóriázott, újra rám vetette magát.

Felkiáltottam, és karral blokkoltam. Elkapott a pánik, amikor az öklöm egyenesen a szájában kötött ki. A mancsai, amik akkorák voltak, mint a karom, ellöktek, ahogy eszelősen próbált hátrálni, én pedig hanyatt zuhantam. Szerencsém volt, hogy nem rántotta el a fejét, és harapott ki egy jókora falatot a karomból. Így is ömleni kezdett a vérem a csúnya sebből.

Karen visszhangzó, súlyos köhögése morgásba ment át.

– Mi van, nagyí? – lihegtem, és hátradobtam a hajamat. – Megakadt a torkodon Piroska?

A füle megfeszült, a sörénye felállt a hátán, vicsorgó fogakkal támadott.

Na, jó. Lehet, hogy nem ez volt a legokosabb, amit mondhattam. Karen úgy csapódott nekem, mint egy huzatos ajtó. Hátralökött, és a földre taszított. A fogaival elkapta a nyakamat, és fojtogatni kezdett.

Elkaptam a mancsát, amivel leszorított, és belemélyesztettem a körömömet. Ő a kezem után kapott, én meg levegő után.

Ökölbe szorított kézzel kétszer bordán vágtam. Felrántottam a térdemet, és azzal is eltaláltam valahol. Selymes szőr került a számba, felnyúltam, és tépni kezdtem a fülét. A fogai csak még erősebben szorítottak, amitől elállt a lélegzetem. A látásom kezdett elhomályosulni. Ijedtemben a szeme felé kaptam.

Egyedül a túlélés járt az eszemben, amikor a körömömet a szemhéjába mélyesztettem. Ahogy ezt megérezte, vonyítva rázott le magáról. Vettem egy reszelős levegőt, és könyökkel feltoltam magam a földről. A másik kezemmel a nyakamhoz nyúltam, és vértől nedvesen húztam vissza.

– Ez így nem igazságos! – kiáltottam pokoli dühvel, ahogy talpra küzdöttem magam. Az öklöm vérzett, az oldalam fájt, és reszkettem az adrenalintól meg a félelemtől. Láttam, milyen izgatott Mr. Finley – pézsmailatot árasztott. Mindannyian élvezték a helyzetet, hogy egy társuk legálisan téphet szét egy embert.

– Senki sem mondta, hogy az lesz! – felelte halkán, aztán intett Karennek.

De a támadás lendületét megakasztotta a lift ajtajának csilingelése.

A kétségbeesés kezdett eluralkodni rajtam. Ha megjelenik még három alfa, akkor már semmit nem fog érezni, még azt se, ha levágom valamijét.

Az ajtó kitárult, és David állt ott, a lift hátuljának támaszkodva. Az arcán egy horzsolás éktelenkedett, amitől valószínűleg be fog liulni az egész szeme, a zakója szakadtan és mocskosan lógott a vállán. Lassan felemelte a fejét, gyilkos indulat villant barna szemében.

– Távozz! – parancsolt rá élesen a főnöke.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Itt felejtettem az aktatáskámat – mondta előredőlve. Egyetlen pillantással felmérte a helyzetet, még mindig zihált attól, hogy lerázta a három alfát, aki leráncigálta. – Kihívták az alfámat, úgyhogy itt fogok maradni, hogy lássam, igazságos-e a küzdelem. – Odacsoszogott az aktatáskájához, leporolta, aztán hozzám fordult. – Rachel, boldogulsz?

Hirtelen előntött a hála. Nem megmenteni jött, hanem azért, hogy ne lehessenek velem igazságtalanok.

– Boldogulok – feleltem reszelős hangon. – De az a szuka nem érez fájdalmat, és elvették a mágiámat.

El fogom veszíteni a küzdelmet. Esélyem sincs. *Ne haragudj, David!*

A körülöttünk álló vérfarkasok nyugtalanul pillantottak egymásra most, hogy nézőközönség is akadt, és Mr. Finley bőre is elsötétült.

– Végezz vele! – utasította Karent nyersen, ő pedig nekem támadt.

Karmai végigszántották a deszkapadlót, ahogy lekuporodott az ugráshoz. Levegő után kaptam, és hanyatt vágtam magam, mielőtt még feldönthetett volna. A térdemet egészen a mellkasomig húztam, és a talpamat a hasába mélyesztettem, amikor rám vetette magát, majd átlöktem a fejem fölött.

Hallottam egy meglepett nyüsztést, egy csattanást, és azt, hogy David kiabál valamit. Két harc is zajlott.

Megpördültem a fenekemen, hogy szembekerüljek Karennel. A pupillám kitágult, és felkaptam a karomat.

Karen nekem csapódott, és a padlóhoz szegezett. Egészen beborított, félelem hasított belém. Távol kellett tartanom a torkomtól, nehogy újra el tudja kapni, és felkiáltottam, amikor belekapott a karomba.

Elegem lett.

Ökölrel fejbe csaptam. Felrántotta a pofáját, vele a karomat is, fájdalom lüktetett keresztül rajtam. Egy pillanatra megtorpant, majd